

Oezbekistan

Rondreis met
Djoser

6 t/m 20 september 2017

Donderdag 7 september

Na een hele dag reizen, de eerste nacht in het Art hotel in Tashkent doorgebracht. Vannacht in de bus de reisleader € 100 gegeven om te wisselen in het lokale geld. Had nog 2 glutenvrije bolletjes uit het vliegtuig bewaard en met wat omelet, ham en kaas, prima ontbeten. Na het ontbijt komt Wim met 2 tassen vol bankbiljetten om ons het geld te geven. Voor onze € 100 krijgen we nu 880.000 SUM, we hebben aparte tasjes nodig om de voorraad op te slaan. Een week geleden was de koers nog 5000 voor 1 Euro, deze devaluatie is erg gunstig voor ons. Daarna lopen we met Wim naar de metro, kopen muntjes voor 1200 SUM (15 cent) en gaan naar Chorsu, een hele grote bazaar waar alles te koop is. Een grote koepel is een hal met vlees en kaas, een ander overdekt deel met groente, nog een hele hal met brood en gebak, enorm veel te zien. We lopen naar Kukuldash Medressa, koranschool, ernaast een moderne moskee, waar we niet binnen mogen. In een restaurantje op de markt eten we ons eerste bord plov (pilav, nationaal rijstgerecht), heerlijk geluncht voor 1€. Daarna lopen we naar Hazrati Imam, een groot religieus complex. Mooie moskee met prachtig houtsnijwerk. Erachter nog een moskee en een medresa met allemaal

winkeltjes met ambachtswerk en borduurwerk (met haaknaald "borduren" in een kettingsteek op stof). Met 2 enorme blaren gaan we met de metro terug naar het hotel voor de nodige voetverzorging. 's Avonds met driekwart van de groep bij het restaurant naast het hotel gegeten. De manager wilde speciaal voor onze groep 5 verschillende salades voor meerdere personen bereiden en daarna voor het grootste deel van de groep grote barbecueschotels. Iedereen bestelde wel zelf zijn eigen drankjes. Toen we klaar waren wilde de manager op de foto met onze groep "buitenlandse prominenten", dat staat goed als reclame aan de muur. Direct daarna was de manager, de enige daar die Engels sprak, verdwenen, ons achterlaten met een enorme totaalrekening van meer dan 1,2 miljoen, waar we niets van konden lezen, en niemand die iets kon uitleggen. Op de gok werden bedragen uitgerekend en verdeeld. Wim was eindeloos aan het rekenen en bleef tekort komen. Een paar mensen die weinig gegeten hadden, hebben wel teveel betaald, en zij hebben alsnog een royale fooi gehad. Gelijk een waarschuwing dat we dit nooit weer laten gebeuren.

Vrijdag 8 september

Na het ontbijt vast de koffer bij de receptie gezet en met de metro vertrokken naar het Timurplein. Vandaag is het "Plov-Festival", de officiële recordpoging om de grootste pan plov te bereiden voor het Guinness Book of Records. Het is vandaag dan ook een Nationale Feestdag, de hele binnenstad is autovrij en gedeeltelijk afgesloten. Eerst lopen we het nog lege Timurplein rond, er zijn al diverse optredens van muziek en dans. Ook staan overal grote

schermen waarop de festiviteiten rond de pan plov in de binnenstad op te volgen zijn. Er zijn veel mensen in mooie kleurrijke kostuums te zien en naast het beeld kun je even in een heuse luchtballon kort opstijgen. Bij de ingang van Sayilgoh (Broadway) staat een hek en veel gedrang van mensen en erachter zien wij een leuke creatieve markt. Wij probeerden ook vooraan te komen en vragen of wij erdoor mogen, ja toeristen zijn welkom binnen. We lopen over een hele gezellige markt met veel creativiteit en muziek, op een gegeven moment drukt een meisje mij een enorme bos rozen in de handen "Present from Uzbekistan"! Ik mocht ze niet weigeren, heb er uren lang mee rond gelopen. Daarna naar het voedselgedeelte, langs leuke stalletjes en klei-ovens waar allerlei specialiteiten bereid werden. Emelie had een lekker broodje gekregen en even verderop zag ik dolma, daar had ik wel zin in.

Net toen ik wilde proberen om te bestellen kwam er een TV-ploeg met camera, die ons wilde interviewen over het Oezbeekse voedsel. We kregen een bord vol geschept met rundvlees, vet, aardappels en dolma's, proeven voor de camera en vertellen wat we ervan vonden; en vertellen wat we van het festival wisten. In ieder geval hadden we een heerlijke gratis lunch. Even verderop zien we de reusachtige pan waarin de plov bereid wordt. Om de recordpoging te laten slagen moeten ze meer dan 8000 kilo bereiden. De weegschaal is een grote rode hijskraan die erachter staat. Aan het eind van de middag blijkt het totale gewicht van de pan plov meer dan 14.000 kg, het record is gevestigd en ze

kregen een certificaat van vermelding. Tijdens het zingen van het volkslied was de kok in tranen. Wij zijn het besloten terrein uit gelopen, maar na een tijdje constateerden we aan de stand van de zon dat we de verkeerde kant uitliepen, we lopen terug en proberen weer het festivalterrein op te komen. Buiten het festivalterrein is het vele malen drukker, en een groot gedrang bij de hekken; iedereen wil een glimp opvangen van wat er binnen gebeurt en alleen voor vips is. In de straten zijn ook veel muziekoptredens en wordt gedanst. Op sommige plekken zitten veel mensen op stoeltjes te kijken naar de tv-schermen met wat er binnen gebeurt, zij zullen ons dus ook gezien hebben. De drukte is flink toegenomen en er is een enorm gedrang bij het toegangshek. Alleen met een uitnodigingskaart op naam en paspoort komen de genodigden slechts mondjesmaat binnen. Wij mogen via een zij-ingang weer naar binnen. Op een plekje in de schaduw gaan we op strobalen zitten, een aantal jongeren wil met ons op de foto, wij maken ook veel foto's van de mensen om ons heen. Een groepje studentes trok de stoute schoenen aan en vroeg een kort interview. Ik zag eindelijk kans mijn bos rozen weg te geven. Verder gelopen naar het Mustakilli plein, het voormalige Rode Plein. Groots opgezet, veel fontein, oorlogsmonument en presidentieel paleis.

Daarna met de metro terug naar het hotel. Bij het hotel nog even in de schaduw gezeten en om 18:30 uur gaan we met de bus naar het station. Na een uitgebreide controle voor we binnen zijn, nog even wachten in de hal en om 19:30 uur kunnen we de trein in. Wim's planning loopt de mist in, maar uiteindelijk komen we met 4 personen in een slaapcoupé. De trein is behoorlijk gedateerd en het is bloedheet binnen. Airco schijnt niet te werken, slechts een klein raampje wat open kan. "Free sauna" stond niet in de reisbeschrijving, gelukkig hebben we het advies om "iets warm" mee te nemen niet opgevolgd. Om 21 uur worden we in de restauratiewagen verwacht, er zou rekening gehouden worden met glutenvrij dieet. We kregen plov, en ik heb het broodje maar laten staan, de anderen ook, want die bleek niet te eten. Kreeg ik naderhand nog een schotelletje met witte rijst en 2 stukjes droog vlees, heb ik teruggestuurd. Na het eten maar een fles vodka besteld. Dan is het gauw bed opmaken want de anderen willen naar bed. Zó ontzettend warm, en de man in het andere bed bovenin, is zo lang dat ie het raampje dicht duwt omdat z'n voeten er niet meer in passen.

Zaterdag 9 september

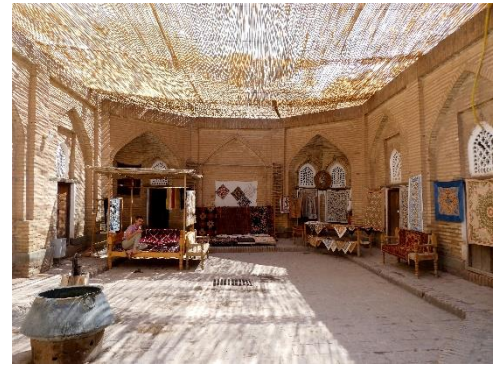

De trein rijdt niet erg hard en als het licht wordt zien we alleen maar woestijn. Weinig en slecht geslapen, erg warm en veel gesnurk. Bleek achteraf dat we de airco helemaal dicht hadden gepakt met kleding. Als glutenvrije ontbijtvariant voor de platte oliebollen, krijg ik wat komkommer en 2 stukjes hard/droog rundvlees, die gisteravond ook al langsegekomen waren. Doordat we te vroeg in de restauratiewagen waren kregen we wel extra thee. Hier werkt de airco ook goed en dus blijven we gezellig hier zitten. Rond 11 uur worden we teruggestuurd en moeten

we de bedden afhalen, afval, thee en glazen etc. inleveren, en om even na 12 uur zijn we in Urgench. De treinreis heeft 16 uur geduurd, nu nog ongeveer een half uur met de bus naar Xiva. Ons hotel ligt bij de East Gate in het oude gedeelte. 's Middags beginnen we met een entree passe-partout te kopen (met fotograferen 64.000 SUM), en lopen alvast door de oude binnenstad en over de markt. Eind van de middag, gekweld door blaren, teruggelopen. Tegen 19 uur wat rondgelopen om foto's met de ondergaande zon te maken. De eerste indrukken zijn geweldig, zó veel mooie bouwwerken. Met 12 personen ergens heerlijk buiten gegeten. Allemaal separaat afrekenen, geen problemen meer.

Zondag 10 september

Na een heel uitgebreid ontbijt met eieren, omelet met tomaten en kaas, veel fruit en pinda's, een wandeling met een gids door de oude binnenstad. Eerst naar de "harem van de khan", prachtig gebouw, helemaal betegeld. Afzonderlijke kamertjes voor zijn vrouwen en de concubines. Voor deze laatsten was het verblijf onzeker, want ze konden zo met 3 woorden "op staande voet" ontslagen worden, en hadden dan geen seconde meer om in te pakken. Ze sliepen dus met al hun sieraden, soms wel 12 kilo, om, "just in case". Er zijn heel veel medressa's, de grote Djuma (Vrijdag) Moskee heeft mooie houten zuilen, waarvan er nog 2 uit de 17de eeuw zijn. De anderen zijn van na

de renovatie uit de 19de eeuw. Onder de East Gate is een grote handycrafts market en rechts de oude slavenmarkt. Khuna Ark, bij de West Gate is het belangrijkste paleis, hierin zat de muntenslager. De Kalta Minor minaret zou bij opdracht van de bouw in 1851 door Muhammed Amin Khan ruim 70 meter hoog moeten worden. Toen hij in 1855 plotseling stierf werd de bouw gestaakt, de prachtig betegelde kolom heeft nu een hoogte van 29 meter en een diameter van ruim 14 meter. We bezoeken de Silk Carpet Factory opgericht door Christopher Aslan Alexander, die het boek "A Carpet Ride to Khiva: Seven Years on the Silk Road" geschreven heeft. Sajid Allaudin mausoleum (1306) is beroemd door de prachtige Majolica tegels. In hotel Khiva (Muhammed Amin Khan Medrese, 19^e eeuw) bij de west gate zien we nog een dansvoorstelling. We

lunchen bij de minaret, ik heb gevulde groenten, die waren de avond ervoor uitverkocht. 's Avonds met 4 personen naar de North Gate gelopen, hier kun je een stuk over de oude stadsmuur lopen, paar plaatjes gemaakt met de ondergaande zon. Daarna eten, maar het restaurant wat we uitgezocht hadden was helemaal vol. Met nog een stel zoeken we een ander restaurant, hier zat een enorme groep Indiërs, en de gerechten die wij bestelden kwamen echt één voor één, dus om beurten hadden we iets te eten. 's Nachts nog een paar foto's

gemaakt in de oude binnenstad.

Maandag 11 september

Vandaag een hele lange rit met 1 busje (9 personen) en 4 auto's (3 personen). 8:15 vertrekken we, onderweg zien we alleen maar woestijn, zand en struikjes. Lunchpauze hebben we bij het enige wegrestaurant onderweg, een massaal bedrijf waar alle touringcars met groepen dus stoppen. We konden kiezen uit soep, kebab of vlees met

aardappel, de meegebrachte lunch bleek niet nodig, maar de bediening was chaotisch en duurde erg lang. Wim is maar mee gaan helpen bij het verdelen van de gerechten. Het grootste gedeelte van de weg is inmiddels een goede vierbaansweg. De laatste 100 km een slechte weg, waardoor de gemiddelde snelheid gehalveerd wordt. Rond 16 uur rijden we Bukhara (Buxoro) binnen, ons hotel ligt in het centrum. Er is hier veel susani (= naald) borduurkunst. De eerste avond hier gaan we met de groep ergens eten, een restaurant met een mooi

dakterras, waar we nog net een nevelige sunset zien. Er blijkt in de hele stad geen gas te zijn; alles ligt open en ze zijn overal aan het werk, hierdoor kan er niet gekookt worden, alleen salades en vleesgerechten van de barbecue. Het duurt weer ontzettend lang, alle tafels die na ons gekomen zijn krijgen hun gerechten eerder. Velen zijn al klaar als wij pas onze voorgerechten krijgen, de hoofdgerechten duren nog veel langer. Een persoon kreeg pas na 2 uur te horen dat de kipfilet op was (die hadden ze in stukjes aan de sjasliek geregen) en dat ze al naar de markt geweest waren om nieuwe te halen, over 5 minuten komt het. Manlief maakt intussen stampij dat ze smoesjes verzinnen en slecht georganiseerd zijn, ze hoeft het nu niet meer omdat iedereen allang klaar is. Precies op dat moment komen ze met haar gerecht aan, deze wordt teruggestuurd. Duizendmaal excuses, maar de serveerster is behoorlijk gepikeerd, "zij kon er toch niets aan doen?" We lopen nog een rondje en kopen een lekker ijsje als toetje.

Dinsdag 12 september

Vandaag de rondwandeling met gids door Bukhara, er is hier zo ontzettend veel moois te zien aan monumenten, medressa's en moskeeën, ik kan ze niet allemaal bij naam noemen. We krijgen bij ieder gebouw de geschiedenis, bouwperiode en legendes te horen, ene oor in, andere weer uit. Bij het laatste mausoleum koop ik een fotoboek van de belangrijke historische steden met de geschiedenis en foto's van de mooie gebouwen. We drinken nog een lekkere pot kruidenthee (saffraan en kardemon, zou goed zijn voor het hart) in het Teahouse on the Silk Road, met wat lokale zoetigheden zoals walnoten & rozijnen, halva, kandisuiker, en sesamzaad-honingblokjes.

Een paar mensen lopen met Wim mee, eerst lekker lunchen en dan nog even naar de Chor Minor. Hartritmestoornis heeft vandaag mijn conditie ondermijnd, ga 's middags een paar uur rusten. 's Avonds met Emelie vlakbij gegeten en heel rustig aan gedaan. Nog even in de tuin van het hotel gezeten en toen kwamen 2 Belgen met het spelletje regenwormen; hilarisch maar reuze gezellig.

De hele stad ligt overhoop, alles wordt gerenoveerd. Overal worden bloemetjes in de perken en potten gezet. 15 september komt de president kijken hoe ver ze gevorderd zijn. Er wordt ontzettend hard gewerkt. Met deze opknopbeurt willen ze meer toeristen trekken.

Woensdag 13 september

Op tijd vertrokken en een rondwandeling door de buitenwijk gemaakt, langs het stadion en de universiteit, boekwinkel en supermarkt, naar oude moskeeën en het mausoleum. Halverwege al spijt dat ik sandalen aangetrokken heb i.p.v. wandelschoenen. Een theepauze en er komt iemand bij ons vertellen dat hij met een orkest eens op Koningsdag bij het Prinsengrachtconcert gespeeld heeft. Hij vond dat het in Amsterdam veel te veel regende. En nu wil hij graag zijn cd's met cellomuziek verkopen. Wij lopen een poosje over de grote bazaar, en dan naar de Ark. Onderweg zien we een vodkawinkel waar ik een fles van 0,5 L voor € 0,85 koop. In het restaurant bij de Vrijdagmoskee zien we Wim zitten en vertellen heb van de vodka, hij gaat er ook gelijk op af. Ik heb weer heerlijke plov gegeten. Door de oude binnenstad gelopen en de prachtige Kalon Moskee van binnen bekeken. 's Avonds na het eten vast de koffer inpakken. Mijn verkoudheid wordt steeds erger; hoesten en keelpijn. Waarschijnlijk veroorzaakt door de airco in de bus en de kapok-allergie.

Donderdag 14 september

Vandaag rijden we naar het yurt-camp, met een busje en 1 auto, ik mag achterin de auto, kan ik wat slapen. De eerste stop is bij Gijduvan waar we een keramiekmuseum en winkel met keramiek en suzani bezoeken. Verder rijden en nog een stop om over de woestijn uit te kijken. De laatste stop is bij Nurata, een complex met moskee en mausoleum, met een bron met heilige vissen. Boven op de heuvel de restanten van een oud fort waar ooit Alexander de Grote gewoond heeft. Tegen half drie zijn we bij het yurtcamp Qizilqum Safari, waar wij over 6 yurts verdeeld worden, er komen nog 2

reisgroepen. Er is een grote zaal waar we kunnen eten en een sanitair blok. In de verre omtrek is helemaal niets, zelfs geen enkele boom. Vanwege de hitte 's middags lekker liggen luieren in de yurt. Er is hier zelfs elektriciteit in de yurt. De kapokkussens maar even afdekken. Het avondeten, soep en dan vlees met aardappels, en voor mij komt er weer een schaalje "vegetarian" (groenten met droog vlees). Ze snappen er helemaal niets van, maar ik krijg wel wat extra groenten. Ook wordt er op elke tafel een fles vodka neergezet. Bij ons is die zo op, maar op andere tafels staan er nog een paar onaangeroerd, we nemen ze mee voor bij het kampvuur. Er is Kazachse traditionele muziek en zang, een aantal mensen dansen om het kampvuur. Heerlijk geslapen die nacht.

Vrijdag 15 september

Zo gauw de zon opkomt zijn we wakker. Na het ontbijt kunnen we even een kort ritje op een kameel maken en daarna gaan we even met de bus het nabijgelegen dorp bezoeken. Eski Do'ngalak, hier wonen zo'n 300 mensen; 's winters houden ze een soort winterslaap, ze doen dan helemaal niets, met 15° onder nul, erg droog en wind is het erg onaangenaam. 's Zomers leven ze met wat vee, er komt dagelijks

een man in een auto met wat levensmiddelen en andere dingen uit de stad. Na de lunch gaan we naar het Aidarkulmeer, even lekker zwemmen. Het ontstaan van dit meer wordt als een wonder beschouwd, en het meer groeit nog steeds.

Zaterdag 16 september

Het is 6 uur rijden naar Samarqand, vanwege mijn verkoudheid mag ik weer in de auto, de airco in de bus is niet goed voor mij. Bovendien kan ik er niet goed in zitten, de stoelen zijn te hoog. Onderweg slechts een toiletstop en een fotostop bij een katoenveld. Om 2 uur zijn we in het hotel in Samarqand. Even uitpakken en dan lopen we met z'n drieën naar het centrum, eerst naar de mausoleums, dan door naar Registan, waar we omheen lopen, maar we kopen nu nog geen entreeticket. We lopen verder over Tashkent Avenue naar de Amir Temur Moskee en over de bazaar. Wat is dit een grote stad vol prachtige bezienswaardigheden. We lopen terug en gaan tegenover Registan plov eten en met een taxi terug naar het hotel. Onze voeten zijn behoorlijk gesleten, wel zo'n 7-8 km gelopen. Met de voeten omhoog en een glaasje vodka nog wat in de lounge gezeten.

Zondag 17 september

Na het ontbijt, wat deze keer uit patat, kipkluijfe en gebakken eieren en fruit bestaat, een rondwandeling met gids langs de highlights van de oude stad. Eerst de Universiteitslaan aflopen naar het beeld van Amir Temur, vandaar door naar het Guri Amir mausoleum, waar hij, zijn zoons en kleinzons liggen. Doorlopen naar Registan waar ze uitgebreid vertelt over de geschiedenis. Verder over Tashkent Avenue, een mooie voetgangersstraat, waar Electro busjes, waar je voor 1000 SUM mee kunt, rijden. Aan het einde tegenover de ingang van de Joodse wijk gaan we koffie en thee drinken en dan naar de Amir Temur Moskee. We lopen nog verder naar Shahi Zinda mausoleum, hier zijn o.a. de graven van de vrouwen van Temur, we gaan met de hele groep en de gids naar binnen want dit is de laatste bezienswaardigheid van de toer. Zo onvoorstelbaar mooi, niet te beschrijven. Er zijn veel lokale mensen, want zondag is de vrije dag voor alle mensen, die zelfs vanuit Tashkent hierheen kwamen als bedevaart. Na afloop helpt de gids ons nog in een taxi naar het observatorium van Ulugh Beg. Dit leek in geen verre meer op het prachtige plaatje (schilderij) in de gids, er is nu een museum (in de Ulugh Beg madrasa uit 1418) en nog te zien waar de enorme telescoop gestaan heeft, dit viel mij tegen. We gaan beneden in een restaurant lunchen, ik neem borsjt, smaakt prima, maar is heel erg vet, er drijft wel een half kopje olie op. Daarna bezoeken wij nog het mausoleum van St. Daniël, een hele heilige plek voor pelgrims die hier allemaal flessen met heilig bronwater komen vullen, ik vul ook mijn flesje. Taxi terug naar de bazaar, waar ik na een poosje opeens heel misselijk wordt. Zo veel olie kon mijn maag niet verwerken. De Amir Temur moskee nog van binnen bekeken en met electro busje naar Registan en gauw naar hotel terug. 's Avonds is alle "olie-soep" eruit gekomen, dat lucht op.

Maandag 18 september

Vandaag excursie door de bergen naar Shahrisabz, mooi stadje dat op Unesco Werelderfgoedlijst staat, zo'n 100 kilometer ten zuiden van Samarkand. Hier is Amir Temur geboren en staan nog ruïnes van het kasteel waarin hij gewoond heeft. De rit door de bergen is een welkome afwisseling, dat landschap hadden wij hier nog niet gezien. De chauffeurs zijn echte snelheidsmaniakken. De stad valt ons erg tegen, de monumenten zijn heel keurig

gerestaureerd en de hele omgeving waar ze in staan is één groot park omringd door nieuwbouwwoningen. Heerlijk is dat alle perkjes vol staan met bloeiende paarse en groene basilicum. De karavanserai is een prachtig restaurant. De oorspronkelijke bouwwerken komen allemaal uit de 14de en 15de eeuw. De moskee is wel erg mooi om te zien. Op de weg terug lunchen we in het bos op een berg, bij een eenvoudig restaurant. Rest van de middag even wat luieren en 's avonds met de hele groep uit eten voor het gezamenlijke afscheidsdiner. Het restaurant is heel groot, druk en rumoerig, we kunnen hier geen

toespraakjes houden. Wim regelt salades en vlees voor de hele groep die hoofdelijk worden omgerekend. Over de hoofdschotel met vlees, zijn we niet echt te spreken, stukjes rundvlees zijn zeer hard en het schapenvlees bevat zeer veel vet en botten, het geheel geserveerd met uien, beetje tomaat en veel chips. Hiervoor moeten we meer dan het dubbele betalen van ieder ander veel smakelijker gerecht. Dan met de hele groep (twee uitgezonderd, die op zoek gingen naar een ander restaurant omdat ze nog honger hadden) in het hotel bij elkaar zitten en nog wat toespraakjes en bedankjes houden met de laatste restjes vodka, wel zo gezellig.

Dinsdag 19 september

Vandaag is onze laatste vakantiedag, we kunnen wat later opstaan want de koffers kunnen pas tegen 10 uur naar de laatste kamer die tot eind van de middag aangehouden blijft. Heb toch maar 20 minuten kunnen uitslapen want om 6:20 uur was mijn kamergenoot klaar wakker. Ik word op de laatste dag toch ook nog lastig gevallen door diarree. Tegen 9:30 uur hebben we de bagage in de laatste kamer gezet en stappen we in een taxi naar Registan. Bij de kassa roept een agent € 5 of \$ 7, wij protesteren en zeggen dat we niet meer dan 30.000 SUM willen betalen, is prima. Deze gebouwen zijn overweldigend mooi, Alles bekijken en ik koop nog een poppetje waar reisgenoot Theo model gestaan heeft.

We lopen daarna door Tashkent Street om nog wat laatste souvenirs te kopen. We slenteren nog even door de Joodse wijk, groot contrast als je vanuit de luxe straat binnenloopt. We zien net een bakker samosa's in een hete stenen oven plakken. Teruglopen, nog even door de supermarkt en de laatste keer plov eten en mijn geld is op. kan bij het mausoleum niet met € betalen en Emelie gaat alleen naar binnen en neemt mijn camera even mee. Terug naar het hotel en om 5 uur brengt de bus ons naar het station. Ruim 3,5 uur later zijn we weer in Tashkent, het grote station met strenge controles komen we niet meer in, we moeten vanaf het perron over de sporen, ver weg naar een zij-uitgang. Dan nog een heel eind lopen, via trappen en tunnel, naar de bus. Mijn rolkoffer bleek hier niet tegen bestand en is helemaal afgesleten. Bij het hotel allemaal in de rij en nogmaals alle paspoorten inleveren, en dan alle trappen op naar de 4de verdieping, gelukkig wil iemand mijn koffer dragen. Kleren klaarleggen voor morgen en maar snel slapen, we worden om 4 uur gewekt.

Woensdag 20 september

Slecht en weinig geslapen, m'n kamergenoot begon om half 4 al met de koffer te ritselen. Om 4:15 staat er al ontbijt klaar, een bakje yoghurt met noten en honing is voldoende. Tegen vijven zitten we in de bus op weg naar het vliegveld. Veel tijd in Istanbul, waar we ook nog taxfree inkopen. Om half acht 's avonds weer thuis.

Jetty van der Graaf

Oezbekistan is 13 x zo groot als Nederland, en heeft nog geen 2x zo veel inwoners. Het grootste deel van het land bestaat uit woestijn. Er zijn zo'n 300 dagen zon per jaar, en gemiddeld valt er 120 mm regen per jaar tussen november en februari.

Oezbekistan is het meest indrukwekkende gedeelte van de oude Zijderoute.

Chevrolet wordt hier in licentie gemaakt, het is de nationale auto en vrijwel iedereen rijdt erin. Op ieder ander merk auto zitten hoge invoerrechten.

Het land is geheel zelfvoorzienend, belangrijke producten zijn gas, goud en katoen (wat ook naar China en Turkije wordt geëxporteerd).

Samarkand is de rijkste stad van het land. De helft van de inwoners hier kan zich een reis naar Amerika permitteren, in de rest van het land vrijwel niemand. Hier rijden ook de meeste auto's.